

РЕШЕНИЕ

№ 3980

гр. Варна, 15.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВАРНА, 40 СЪСТАВ, в публично заседание на седемнадесети ноември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Мартин Стаматов

при участието на секретаря Ана Ст. А.а
като разглежда докладваното от Мартин Стаматов Гражданско дело № 20213110108746 по описа за 2021 година

Производството е по реда на гл. „XVIII-та” вр. гл. „XIII-та” ГПК

Делото е образувано въз основа на искова молба, подадена от К. Т. А., ЕГН:*****, с постоянен адрес: гр. В., ул. „А. К.”, №****, чрез пълномощник адв. Д. Г., ****, адрес: гр. В., ул. „П. Х.” №*, с която претендира да бъде прието за установено спрямо „*****“ Е., ЕИК:*****, със седалище и адрес на управление: гр. С., р-н Т., бул. „Б.” №****, представлявано от юрк. Й. Н., че е незаконосъобразно принудителното изпълнение по изп. дело № ****г. по описа на **** Н. Г., тъй като правото за принудително събиране на вземането по ИЛ, издаден на 19.03.2013г., въз основа на заповед за изпълнение на парично задължение, издадена по ЧГД 17945/12г. на ХХІ с-в на ВРС, за задължение по договор за потребителски кредит №7403417983 от 01.11.11г. в размер от 970,52 лв., е погасено по давност.

В исковата молба са изложени следните обстоятелства, на които се основават претендираните права: Ответникът „*****“ Е., по силата на договор за цесия, подписан на 23.02.2015г. с „*****“ Е. е придобило вземане на ищеца по договор за кредит №7403417983. Цедентът „*****“ Е. на 19.03.2013г. се снабдил с изпълнителен лист въз основа на издадена заповед за незабавно изпълнение за парични вземания, произтичащи от договор за потребителски кредит №7403417983 от 01.11.11г. по ЧГД 17945/12г. по описа на ВРС. Впоследствие срещу ищеца е образувано изпълнително дело №649/2013г. по описа на**** Н. Г., рег. №**** с район на действие *****, като по искане на вискателя след проучване на имущественото състояние на длъжника, **** с постановление от 01.10.2013г. е наложил възбрана върху негов недвижим имот. След наложената обезпечителна мярка, в продължение на две години, вискателят не е поискал извършване на изпълнителни действия, нито действително е извършил такива и в тази връзка, поради настъпила перемпция, изпълнителното дело е прекратено на 01.10.2015г. по право съгл. чл. 433, ал. 1, т.8 ГПК. Прекратяването не е констатирано с нарочно постановление от страна на ****. В тази връзка ищецът твърди, че последвалото искане за конституиране на „*****“ Е*като вискател по делото на 23.02.2015г. в качеството на частен правоприменник на „*****“ ***е без правно значение. Ищецът посочва, че от прекъсването на давността на 01.10.2013г. с постановление за налагане на възбрана по изп.д. №649/2013г. съгл. чл. 110 ЗЗД е започнала да тече нова петгодишна давност. По-късно, на 16.05.2017г. и на 17.02.2020г. по молба на

взискателя са извършени изпълнителни действия- налагане на заповед, като ищецът твърди, че тези действия не са прекъснали давността, тъй като са извършени в рамките на перемирано дело и поради това не се считат за валидни от правна гледна точка. Срокът на новата давност е започнал да тече на 01.10.2013г. и е изтекъл на 01.10.2018г. Поради наличието на висящо изпълнително производство, както и предвид незаконосъобразното продължаване на извършване на изпълнителните действия, последното от които представлява наложен заповед от 07.07.2020г., за ищеца е възникнал правен интерес от предявяване на настоящия иск. Претендират се разноси.

В законоустановения срок по чл. 131 ГПК по делото е постъпил писмен отговор от редовно уведомявания ответник. В отговора на исковата молба, ответникът оспорва иска като нередовен и недопустим. Счита, че претенцията е изцяло неоснователна поради факта, че липсват мотиви и поради това изложените от ищеца твърдения са несъстоятелни и не подлежат на разглеждане.

Съдът, след като прецени събраните в процеса доказателства, поотделно и в съвкупност, прие за установено от фактическа страна, следното:

От писмените доказателства – оригинал на изпълнително дело № ***** по описа на **** Н. П. Г.; копия от: споразумение за покупко-продажба и прехвърляне на вземания от 23.02.2015г.; потвърждаване за сключена цесия на основание чл.99, ал. 3 ЗЗД; списък на прехвърлените вземания, се установява, че: На 19.03.2013г. по частно гражданско дело № 17945/12г. по описа на ВРС на взискател „*****“ Е. бил издаден изпълнителен лист пвротив длъжник К. Т. А., ЕГН ***** въз основа на издадена заповед за незабавно изпълнение за сумата от 970,52 лева представляваща главница по договор за потребителски кредит № 7403417983/01.11.2011г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на депозиране на заявлението в съда – 04.12.2012г. до окончателното изплащане на вземането, сумата от 82,07 лева, представляваща лихва за забава за периода от 05.03.2012г. до 08.11.2012г., както и направените по делото съдебно деловодни разноси в размер на 25,00 лева - заплатена държавна такса и 203,16 лева – юриск. възнаграждение. Въз основа на този изп. лист срещу ищеца е образувано изпълнително дело №649/2013г. по описа на **** Н. Г., рег. №***** с район на действие *****, като по искане на взискателя след проучване на имущественото състояние на длъжника, ***** с постановление от е наложил на 08.11.2013г. възбрана върху негов недвижим имот. На 23.02.2015г. „*****“ Е. придобило съобразно писмен договор за цесия вземането на „*****“ Е. по договор за кредит №7403417983. Въз основа на писмена молба от цесионера, той бил конституиран като взискател по изп. дело №649/2013г. по описа на *****Н. Г. Въз основа на молби от взискателя съответно от 16.03.2017г. и 17.02.2020г., на 20.04.2017г. и на 07.07.2020г. по молба на взискателя от **** са извършени изпълнителни действия- налагане на заповеди върху вземания за трудово възнаграждение и по две банкови сметки.

Въз основа на така установените факти, Варненският районен съд, като съобрази приложимия закон, приема от правна страна следното:

Предявеният иск е отрицателен установителен с правно основание чл. 439 ГПК.

Искът по чл. 439 ал.1 ГПК /аналогичен на чл. 254 /ГПК отм./ е предоставен на страните в изпълнителния процес за оспорване предприетото срещу длъжника изпълнение по конкретното изпълнително дело образувано въз основа на съдебно изпълнително основание /или и несъдебно, ако е издадено при действието на ГПК/отм./, като изискването на чл. 439 ал.2 ГПК е искът да се основава на непреклюдирани от силата на пресъдено нещо факти и обстоятелства, настъпили след приключване на съдебното дирене, респ. след влизане в сила на заповедта за изпълнение по чл. 410 или чл. 417 ГПК /неприложимо при несъдебните изпълнителни основания, доколкото при издаването им не е било провеждано съдебно дирене/.

По настоящото дело не се оспорва процесуалната легитимация на страните, като тя се установява и от обсъдения изпълнителен лист издаден по реда на чл. 417 вр. чл. 410 ГПК и покана за доброволно изпълнение. Горната правна квалификация е обоснована от твърдението на ищеца, че искът се основава само на факт, възникнал след издаване на изпълнителния лист – изтичане на погасителна давност за събирането на вземането, поради което е допустим. В т.см. Определение № 113/26.01.2011 по ч.т.д. № 577/2009 година на ВКС, решение № 68/24.04.2013 по т. д. № 78/2012г. на ВКС и др.

При иск с горепосочената правна квалификация, в тежест на ищеца е да установи правния си интерес от водения иск, като докаже качеството си на длъжник по изпълнително дело и изложи твърдения за настъпили факти и обстоятелства след приключване на

съдебното дирене в производството, по което е издаден изпълнителния лист, които погасяват вземането предмет на принудителното изпълнение. Респективно ответникът да докаже наличието на материално- и процесуалноправна законосъобразност на изпълнителния процес по изп. дело, вкл. като докаже съществуването на подлежащо на принудително изпълнение материално право в неговия патримониум при образуване на делото и понастоящем, както и наличие на годно изпълнително основание; предприети от него /или праводателя му/ правни действия, с които е прекъснал или спрял давността по отношение на вземането, считано от издаване на изпълнителния лист

По делото не се спори, че ищецът е получил ПДИ по изп. дело №649/2013г. по описа на **** Н. Г. за плащане на вземането обективизирано в изп. лист издаден въз основа на заповед за незабавно изпълнение по частно гражданско дело № 17945/12г. по описа на ВРС.

Ищецът твърди, че поради липсата на извършвани спрямо него изпълнителни действия в продължение на две години изп. дело №649/2013г. по описа на *** Н. Г. е прекратено по силата на закона, поради което считано от последното изп. действие преди прекратяването му, е изтекла общата погасителна давност за принудителното събиране на вземането, уредена с нормата на чл. 110 от ЗЗД, предвид и липсата на действия в този период, които я спират или прекъсват по см. на чл. 115 и чл. 116 ЗЗД.

В тази насока съдът намира за необходимо да посочи, че както решенията, така и заповедите по чл. 410 или чл. 417 ГПК установяват вземания чрез съдебна санкция, като след влизането им в сила /което правно качество е предвидено изрично в закона и за двата акта /, е недопустимо искане за присъждане на същото вземане между същите страни да бъде въвеждано като предмет в друго производство по реда на ГПК /исково или заповедно/ – т.е. досежно своите субективните и обективни предели те са тъждествени. Така установените вземания подлежат на преразглеждане по съдебен ред единствено при наличието на определени предпоставки и по изрично нормативно предвидените извънредни способи, които отчитат спецификите на отделните видове съдебни актове – чл. 424 ГПК за заповедите за изпълнение, чл. 303 и сл. ГПК за решенията, чл. 240 ГПК за неприсъствени решения. От това следва, че при наличие на влязла в сила заповед за изпълнение е приложима нормата на чл. 117 ал. 2 ЗЗД, според която новата погасителна давност започваща от влизането ѝ в сила е „всякога пет години”. В т.с.м. са Решение № 36 от 23.02.2017г. по в.т.д. № 699/2016г., Апелативен съд – Варна, недопуснато до касационно обжалване с Определение № 633 от 06.11.2017 г. по т.д. № 1508/2017г., ВКС, II т.о.; Решение № 791 от 24.04.2013г. по в. гр.д. № 3948/2012г., Софийски апелативен съд, недопуснато до касационно обжалване с Определение № 310 от 27.02.2014 г. по гр. д. № 6240/2013 г., ВКС, III г.о.; Решение № 240 от 28.09.2016 г. по в. гр. д. № 365/2016г., Окръжен съд – Сливен, недопуснато до касационно обжалване с Определение № 388 от 10.05.2017г. по гр. д. № 5113/2016 г., ВКС, III г.о. и др.

Съобразно процесуалната норма на чл. 433 ал. 1 т. 8 ГПК /чл. 330 ал.1, б. „д“ ГПК отм./, когато вискателят не е поискал извършването на изпълнителни действия в продължение на 2 години, изпълнителното производство се прекратява. Сроктът, установен с цитираната норма, е преклузивен, а не давностен и започва от тече от последното извършено и/или редовно поискано изпълнително действие по изпълнителното дело. Изтичането на този срок води до прекратяване на започналото изпълнително производство, но не води до погасяване на материалното право и след неговото изтичане може да започне ново изпълнително производство. Съгласно приетото с т. 10 от Тълкувателно решение № 2/2013 г. на ВКС по тълк. дело № 2/2013 г., ОСГТК прекратяването поради т.нар. "перемпция" настъпва по силата на закона, а съдебният изпълнител може само да прогласи в постановление вече настъпилото прекратяване, когато установи осъществяването на съответните правнорелевантни факти.

В случая по процесното изп. дело е налице вписване на възбрана на 08.11.2013г., като предвид липсата на други изпълнителни действия в период от две години е прекратено по силата на закона на 08.11.2015г.

В случая не се спори, че по процесното изп. дело въз основа на искане от вискателя от 16.03.2017г. е налице валидно извършено от*** изп. действие на 20.04.2017г. – запор.

С дадено в ППВС № 3/18.11.1980 година тълкуване е прието, че давността спира да тече през цялото време на висящото изпълнителното производство по силата на чл. 115, ал. 1, б. „ж“ от ЗЗД.

С т. 10 от ТР № 2/26.06.2015 година, постановено по тълк. д. № 2/2013 година на ОСГТК на ВКС е отменено ППВС № 3/18.11.1980 година, като е прието друго: при изпълнителния процес давността се прекъсва многократно - с предприемането на всеки

отделен изпълнителен способ и с извършването на всяко изпълнително действие, изграждащо съответния способ. Искането да бъде приложен определен изпълнителен способ също прекъсва давността, защото съдебният изпълнител е длъжен да го приложи. Новата давност започва да тече от предприемането на последното по време валидно изпълнително действие.

Относно времевото приложение на тълкувателните решения на ВКС и постановления на ВС са дадени разяснения с **Решение № 170/17.09.2018г. по гр.д. № 2382/2017 г. на ВКС, Решение № 51/21.02.2019г. на ВКС и др.**, които ВРС споделя изцяло – „последващите тълкувателни решения нямат подобно на първоначалните такива обратно действие и започват да се прилагат от момента, в който са постановени и обявени по съответния ред. Ако преди постановяване на новото тълкувателно решение са се осъществили факти, които за от значение за съществуващото между страните правоотношение, които са породили правните си последици, то тези последици трябва да бъдат преценявани с оглед на тълкувателното постановление или решение, което е било действащо към момента на настъпването на последиците.“

С решение № 37/24. 02.2021 г. по гр.д. № 1747/2020 година на ВКС е указано, че: „Перемпцията е без правно значение за давността. Когато по изпълнителното дело е направено искане за нов способ, след като перемпцията е настъпила, съдебният изпълнител не може да откаже да изпълни искания нов способ – той дължи подчинение на представения и намиращ се все още у него изпълнителен лист. Единствената правна последица от настъпилата вече перемпция е, че съдебният изпълнител следва да образува новото искане в ново – отделно изпълнително дело, тъй като старото е прекратено по право. Новото искане на свой ред прекъсва давността независимо от това дали съдебният изпълнител го е образувал в ново дело, или не е образувал ново дело; във всички случаи той е длъжен да приложи искания изпълнителен способ. Необразуването на ново изпълнително дело с нищо не вреди на кредитора нито ползва или вреди на длъжника.“

От изложените правни доводи се налага отговорът на основния спорен въпрос по делото - съобразно ППВС № 3/18.11.1980г. действало до 26.06.2015г., когато е постановено цитираното тълкувателно решение ТР № 2/2015, давността за процесното вземане е започнала да тече от датата на която по силата на чл. 433 ал. 1 т. 8 ГПК е било прекратено изп. дело – 08.11.2015г. Въпреки настъпилата перемпция, последващите искания на вискателя да бъдат извършени изп. действия са правнорелевантни относно прекъсването на давността. В случая от датата на перемпцията /08.11.2015г./ до 16.03.2017г. /която съдът възприема за меродавна доколкото споделя становището в цитираното решение № 37/24.02.2021г. на ВКС, според което давността се прекъсва не с постановлението за налагане на възбраната, а с вписването ѝ в Службата по вписванията/, не е изтекъл срока по чл. 110 ЗЗД, от което следва, че правото на принудително събиране на вземането не е погасено по давност и въвеждането му като предмет на изпълнително дело не е незаконосъобразно.

Дори и да се приеме становището, че давността следва да тече не от датта на настъпилата перемпция, а от последното извършено изп. действие, както вече беше отбелязано, по процесното изп. дело е налице валидно извършено от **** изп. действие на 20.04.2017г. въз основа на искане от вискателя от 16.03.2017г. До извършването на това действие, не са изтекли пет години от датата на предходното валидно изп. действие - 08.11.2013г.

Въз основа на изложените доводи съдът намира, че искът е изцяло неоснователен и следва да бъде отхвърлен.

На основание чл. 78 ал. 3 ГПК на разноси има право ответника, но такива не са претендирани от него.

Мотивиран от горното, Варненският районен съд

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ като неоснователен предявеният от К. Т. А., ЕГН:*****, с постоянен адрес: гр. В., ул. „А. К.“, №****, **иск с правно основание чл. 439 ГПК**, да бъде прието за установено по отношение на „****“ Е., ЕИК:****, със седалище и адрес на управление: гр. С., р-н Т., бул. „Б.“ №****, че е незаконосъобразно изпълнението по изп. дело

№ 649/2013г. по описа на ****Н. Г. за вземане по ИЛ издаден на 19.03.2013г., въз основа на заповед за изпълнение на парично задължение, издадена по ЧГД 17945/12г. на ХХІ с-в на ВРС, относно задължението по договор за потребителски кредит №***** от 01.11.11г. в размер от 970,52 лв., **поради погасено по давност право на принудително изпълнение.**

Решението подлежи на обжалване с въззивна жалба пред Варненския окръжен съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Варна: _____